

หวงรัก

บทที่ 56

“อีฟ้ารุ่ง”

เสียงเรียกที่กรีดกรี้ยวอย่างเคียดแค้น เรียกให้หนุ่มสาวที่ยืนอยู่ข้างประตูรถคนละด้านหันมา คนอื่นๆ พลอยหันมามองด้วย ครั้นเห็นว่าไม่เกี่ยวข้องก็รีบเดินเลี่ยงจากไปโดยไม่วายหันกลับมามอง ครั้งแล้วครั้งเล่า รางในชุดดำของนางรี ยืนหอบหายใจ อยู่ไม่ห่างนัก สีหน้าโกรธแค้นชิงชังดูน่าหวั่นเกรงในเมื่อปรากฏอยู่ในใบหน้าของผู้หญิงที่ดูคล้ายวิกัลจรีต

“คุณนง” ฟ้ารุ่งอุทาน สีหน้าเผือดลงทันใด

“แกเอาทุกอย่างไปจากฉัน... แกคนเดียว..!”

“คุณนงครับ” ภูริผู้ซึ่งเพิ่งไขกุญแจประตูรถหันมา สีหน้าเครียดขริม ทว่าสงบนิ่งอย่างยิ่ง “ฟ้ารุ่งไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้ เนตรนางตายเพราะอุบัติเหตุ”

“มันทำให้คุณพี่ตาย ทำให้ชีวิตฉันพลิกผันไปหมด ฉันเสียไปหมดทุกอย่าง...” เธอส่งเสียงร้องให้ดังจนคนอื่นๆ ต้องหยุดมอง “หมดสิ้น... ไม่มีอะไรเหลืออีกแล้ว...”

ชายหนุ่มมองหญิงสาวที่เขารัก พุดเบาๆ ว่า

“ฟ้า..ขึ้นรถก่อน...”

หญิงสาวมองนางรีด้วยสีหน้าหวาดหวั่น ครั้นพอมือแตะถูกที่จับประตู นางรีก็คว้าสิ่งหนึ่งออกมาจากกระเป๋าถือใบใหญ่ที่เธอโยนทิ้งไป เพื่อที่จะถือสิ่งที่คว้าออกมาไว้ให้มันด้วยมือทั้งสองข้าง คนที่กำลังมองดูต้องอุทานอย่างตกใจ แล้วแตกกรูออกไปจากทาง ปืนกระบอกนั้นจับจ้องตรงมาที่ฟ้ารุ่ง

“แกจะไปไหนไม่ได้” เสียงตวาดทำให้หญิงสาวชะงักงัน ตกใจจนทำอะไรไม่ถูก ร่างอวบท้วมก้าวใกล้เข้ามา ประกายดาขุ่นขวางดูตัน “ฉันจนมุมแล้ว แต่ว่าแกจะต้องตายก่อน..! แกจะมีความสุขไม่ได้”

ชายหนุ่มกลับยึดกายขึ้นอย่างพร้อมจะเผชิญหน้า

“คุณนง” เขาเรียกขริมๆ ร่างสูงในเสื้อนอกสีดำสนิทที่สวมทับเสื้อขาวสะอาดเคลื่อนไหวเข้าหาคนที่ถือปืน ขณะที่ฟ้ารุ่งยืนตัวสั่นด้วยความตระหนก ภูริกลับสงบเยือกเย็นอย่างยิ่ง

“ไม่มีใครมีความสุขหรอกครับ ทุกคนมีความสุขกันทั้งนั้น”

“ไม่เชื่อ ไม่จริง แกสองคนโกงฉัน เอาทุกสิ่งที่เป็นของฉันไปสมบัติของคุณพี่ควรจะเป็นของฉัน แต่แกรวบเอาไปทั้งหมด”

“คุณนงเข้าใจผิด ผมกำลังจัดการให้คุณตามความเหมาะสมอยู่แล้ว ถึงเวลานี้ ผมก็ไม่ได้ผูกใจเจ็บ บ้านที่ใหม่ก็ใหม่ไป ผมไม่ได้แค้นความกับตำรวจ”

“บ้าน...” เธอหน้าตาไหลพราก “ลูก...ลูกของฉัน.....”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ทุกอย่างแก้ไขได้”

เสียงปลอบอ่อนโยน มือทั้งสองยกขึ้นเล็กน้อยเหมือนปลอบให้สงบ ขณะที่สีหน้าคนพุดกลับเครียดขริม ร่างสูงก้าวใกล้เข้าไป แต่ก็ยังไม่ถึงแนววิถีของปลายกระบอกปืนที่ถูกเล็งแนวมายังฟ้ารุ่ง

นางรีหวั่นไหวกับคำพูดและท่าทีปลอบโยน มองสลับเขาและเป้าหมายไปมา ภูริเห็นมือที่ถือปืนคล้ายจะอ่อนล้าลง หากแล้วเสียงหวีดอุทาน “ว้าย คนจะยิงกัน...!” และเสียงฮือฮาดังต๋องก็ทำให้ร่างอวบท้วมสะท้านขึ้น แขนที่กำลังจะอ่อนลงกลับเกร็งกระชับขึ้น ในทันที

“แต่ฉันจะฆ่ามัน...!”

ชายหนุ่มไม่ทันคิดอย่างอื่น กระโจนพรวดเดี่ยวก็ถึงร่างของสาวใหญ่ที่ไร้สติ เสียงปืนลั่น “ปัง” พร้อมกับเสียงอุทานหวีดว้าย ฟ้ารุ่งสะดุ้งสุดตัว รู้สึกเหมือนถูกสายฟ้าฟาดลงกลางหัวใจ ผู้คนวิ่งฮือกระจายกันออกไปจากที่ ร่างสูงสะท้านเฮือก ทว่ามือทั้งสองที่จับมือที่ถือปืน เกาะติดอยู่ในระหว่างกลาง กลับยึดแน่นไม่ยอมปล่อย..!

ปัง ปัง เสียงปืนดังติดต่อกับเสียงกรีดร้องอย่างไม่ได้สติของคนยิง ฟ้ารุ่งได้แต่หวีดผวาอยู่กับที่ ขณะที่ร่างของชายหนุ่มที่เกาะติดอยู่กับสาวใหญ่ค่อยๆ ลูกลงสู่พื้น ดวงตาของเขายังจับจ้องมองอีกฝ่าย เสียงห้ามเบาแหบพร่า

“อย่า...”

นางรีถอยหลังอย่างตระหนกตกใจคาดไม่ถึง ขณะที่ฟ้ารุ่งกรีดร้องจนเสียงหลง “คุณภูริ” สีหน้าของหญิงสาวซีดเผือด ถลาเข้ารองรับร่างที่ค่อยๆ ทรุกลงบนพื้นเหมือนชายหนุ่มได้พยายามผินตัวเอง

ไว้อย่างที่สุด... ร่างทั้งสองทรุดลงนั่งกับพื้น เธอตัวสั่นประคองศีรษะที่ไร้เรี่ยวแรงแนบอก น้ำตาพร่างพรู ดวงตาบโหนหน้าที่เอียงชบอยู่ มองเธออย่างหวังใย ก่อนจะเริ่มเลื่อนลอย

สาวใหญ่กรีดเสียงครวญครางไม่เป็นภาษา หากแล้วดวงตา ขุ่นขวางดูร้ายก็แกร่งกร้าวขึ้นอีก จ้องมองฟ้ารุ่มพร้อพร้อมกับปีนในมือ ถูกยกขึ้นอีกครั้ง เสียงกร็วกริดหวีดแหลม

“มึงตาย..”

ฟ้ารุ่มซ้อคจนลึมกลัว กอดร่างที่อ่อนล้าไว้ด้วยความยินยอม พร้อมใจที่จะรับชะตากรรมด้วยกัน ความคิดที่วูบขึ้นคือหากเธอตาย ลูกชายตัวน้อยที่ถูกทิ้งไว้กับพี่สาว จะได้รับการเลี้ยงดูด้วยความรักหรือว่าจะเติบโตขึ้นอย่างเปลี่ยวดายไร้คนปกป้องเหมือนเธอ

ทันใดนั้น ร่างสูงใหญ่ในเครื่องแบบนายทหารที่เพิ่งจะรุดมาถึง ก็พุ่งเข้าตะครุบร่างของสตรีผู้ขาดสติจากทางด้านข้าง เพราะเคยผ่านการฝึกซ้อมที่เคร่งครัด มือที่แข็งแรงยึดมือที่ถืออาวุธไว้มันจับกดลงพื้น มีเสียงปืนลั่นดังติดตามมา ทว่ากระสุนทุกนัดถูกยิงใส่พื้นดิน ไม่ได้ทำร้ายถูกใคร เพียงชั่วครู่สาวใหญ่ซึ่งไร้สัมปชัญญะ ก็ถูกรวบตัวไว้ได้อย่างรวดเร็ว เจ้าหน้าที่ตำรวจในบริเวณได้เข้ามาสมทบ ช่วยกันจับร่างที่สิ้นฤทธิ์ไว้ในทันที

กณาท ผละมาที่คนเจ็บ ร่างที่ซุ่มซอกด้วยโลหิตของชายหนุ่ม อยู่ในอ้อมกอดของฟ้ารุ่ม ชายเสื้อนอกสีดำแยกออกเห็นเสื้อเชิ้ตที่เคยขาวสะอาดถูกขโลมด้วยโลหิตสดๆ จนแดงฉาน โหนหน้าคมเขี้ยวที่ไร้สติเอียงชบอยู่กับอกของหญิงสาวซึ่งกอดร่างนั้นแนบแน่นด้วยน้ำตาอาบโหนหน้า

“รถพยาบาล หมอ มากันหรือยัง...” เธอรำร้อง น้ำเสียงขาดเป็นห้วงๆ ร้องให้ราวกับจะขาดใจลงเสียให้ได้....

ห้องนอนของฟ้ารุ่ม ในคำคืนนี้ไม่มีร่างของชายหนุ่มเคียงข้าง หญิงสาวนอนอยู่ในความมืดอย่างสงบเงียบ

ประตูห้องไม่รู้ว่าเปิดตั้งแต่เมื่อไร ร่างสูงที่เคลื่อนมายืนจนใกล้ อยู่ในเครื่องแต่งกายภูมิจานสีขาวเหลืองทองกระจ่าง ประกายตาอ่อนโยน เต็มเปี่ยมด้วยความรักใคร่หวังใยไม่เปลี่ยนแปลง

เธอยื่นกายลุกขึ้นนั่ง ร่างนั้นเคลื่อนมาตรงหน้า หญิงสาวอ้าแขนต้อนรับ... โอบกอดโหนหน้าคมเขี้ยวไว้ในอ้อมอก เอียงแก้มแนบลงกับศีรษะที่หอมกรุ่น

เธอได้ยินเสียงกระซิบอ่อนโยน

“ทุกอย่างเรียบร้อยดี คุณปลอดภัย ไม่มีอะไรต้องเป็นห่วงอีกแล้ว”

“ฉันรู้ว่าฉันจะปลอดภัยเสมอ.... トラบใจที่มีคุณอยู่ด้วย...”

หญิงสาวซึมซับความรักผูกพันของผู้มาเยือนไว้ในทุกส่วนของความรู้สึก ขณะเดียวกัน สิ่งเดียวกันนั้นก็เปล่งออกจากกันลึกของหัวใจเธอด้วย ในบัดนี้เธอเองก็รักหวังใยชายหนุ่มจนล้นหัวใจ มิใช่แต่จะเป็นผู้รับเพียงฝ่ายเดียวเช่นกาลก่อน

“ฉันรักคุณ..... คุณอยากได้ยินคำนี้ใช่ไหม ฉันรักคุณ.....”

เสียงตอบท่อมอ่อนโยนยิ่ง “ผมได้ยินจากใจคุณตั้งนานแล้ว... แต่ผมก็ดีใจ ที่ในที่สุดคุณก็พูดออกมา”

เธอยิ้มทั้งน้ำตา อ้อมแขนบอบบางที่โอบกอดกระชับแนบแน่น แก้มนวลที่แนบโหนหน้าของอีกฝ่าย บอกความรักผูกพันจากทุกอณูของเลือดเนื้อและลมหายใจ

“ฉันรักคุณ ฉันจะไม่ไปไหน จะอยู่กับคุณตลอดไป”

ร่างในอ้อมอกเคลื่อนไหว ตาประสานตา ฟ้ารุ่มไม่เคยเห็นโหนหน้าที่สงบเป็นสุขเช่นนั้นมาก่อน

ชายหนุ่มส่ายหน้ายิ้มๆ ก่อนจะ เคลื่อนห่างออกไปช้าๆ

เธอเรียกด้วยความกังขา

“คุณภุริ.. คุณภุริ...”

“จำได้ไหม ผมสัญญาไว้ จะปล่อยคุณเมื่อถึงเวลา”

หญิงสาวสะท้านทั้งร่างด้วยความหวังไหว “ไม่ค่ะ มันยังไม่ถึงเวลา ฉันอยู่ต่อไปไม่ได้ถ้าไม่มีคุณ.....”

“ได้สิ คุณอยู่ได้”

“ฉันจะอยู่กับคุณ.....”

ชายหนุ่มไหวโหนหน้า “คุณต้องไปต่อ คุณเป็นอิสระจากผมแล้ว”

“ไม่.... ฉันไม่ต้องการอย่างนั้น....”

อย่างเชื่องช้า ร่างของชายหนุ่มถอยห่างออกไป ฟ้ารุ่มเอื้อมมือ

ไขว่คว้าจนสุดแขน แต่ว่าร่างสูงในเครื่องแต่งกายสีขาวที่เป็นประกาย
เรืองรองอยู่ในความมืดกลับไม่อาจถูกเอื้อมถึง

“อย่าไป คุณภริ อย่าทิ้งฟ้าไป.....”

เงาร่างในชุดสีขาวเรืองรองค่อยๆ จางหาย หญิงสาวได้แต่
กรีดเสียงร้องเรียกอย่างโหยหา

“คุณภริ.... คุณภริ...”

ฟ้ารุ่งตื่นจากความฝันพร้อมกับความทรงจำรำลึก ส่งเสียงร่ำไห้
ด้วยความโศกศัลย์.....

พิธีศพของ ภริ ศุภวิวัฒน์ ถูกจัดขึ้นอย่างสมเกียรติ เหตุการณ์
การเสียชีวิตที่บังเอิญมีนักข่าวร่วมอยู่ด้วยมากมายทำให้วีรกรรมที่สละ
ชีวิตปกป้องผู้อื่นถูกกล่าวขานไปทั่ว เรื่องของเขาถูกตีพิมพ์ติดต่อกัน
หลายวันในหน้าหนังสือพิมพ์และสื่อสังคมต่างๆ บุคคลสำคัญในระดับ
ประเทศมาร่วมไว้อาลัยด้วยทุกวัน ดวงตาในภาพถ่ายที่ประดับหน้า
โลงศพสีขาวขลิบทองภูมิฐาน ยังส่งประกายช่างเล่นคล้ายชายหนุ่ม
เมื่อยามมีชีวิต หลายคนถึงกับหลั่งน้ำตาด้วยความอาลัย

แม้จะเป็นญาติคนสำคัญที่ผู้คนถนอมหารอคอย แต่ก็ไม่มีฟ้ารุ่งใน
งานวันแรกๆ หญิงสาวไม่มีเรี่ยวแรงพอจะพบหน้าใคร ร่างบอบบาง
ได้แต่นอนหน้าตานองหน้า หรือไม่ก็จมอยู่ในเก้าอี้ ดวงตาเหม่อลอย
โบหน้าใสๆ ปรากฏทางน้ำตาไม่ขาดสาย บางครั้งร่างทั้งร่างสั่นสะท้าน
พร้อมกับเสียงร่ำไห้

ในคำคืนหลังๆ เธอมาที่วัด ซุกตัวอยู่ในรถจนแขกเหรื่อเริ่มกลับ
เธอจึงเข้าไปคารวะศพ ร่างที่หนึ่งนั่งอยู่กับพื้นหน้าแท่นที่วางหีบศพใน
ท่ามกลางดอกไม้สวยสด สันระริก

...ทั้งกายและใจของฉันเป็นของคุณแล้ว ทำไมจากไปง่ายๆ...
เธอเวียนถามครั้งแล้วครั้งเล่า

...คุณปกป้องฉันไว้ ไม่คำนึงถึงตัวเองเลย ฉันซี ได้แต่ดูคุณ
ถูกยิงล้มลง ไม่ได้ทำอะไร ไม่ได้ช่วยอะไรทั้งนั้น คุณโกรธฉันหรือ
เปล่า....

ฉันขอโทษ ฉันเสียใจที่เคยทำร้ายจิตใจคุณ โปรดอภัยให้ฉันด้วย
...ฉันรักคุณ ได้ยินไหมว่าฉันรักคุณ.....

กณาทเป็นเรี่ยวแรงสำคัญของการจัดงาน แขกสำคัญใน
เครื่องแบบนายทหารชั้นสูงสุด ล้วนแต่เป็นแขกของเขา แม้จะต้อง
วุ่นวายรับรองผู้คน ชายหนุ่มกลับมีเวลาเสมอที่จะนั่งสงบหน้าหีบศพ
ประสานตากับดวงตาที่มองออกมาจากภาพถ่ายและตั้งจิตอธิษฐาน
ประกายตาที่มองตอบจากภาพ ราวกับจะรับรู้ถึงความตั้งใจ
ของเขา

อรละออ มาทั้งรถเข็นที่เธอยังต้องพึ่งพิง แม้เริ่มจะเดินได้ไกล
ขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่มณฑิรา ก็มาเป็นแขกอยู่ในทุกคำคืน พยายามที่
จะคืนดีกับ กณาท

“อรอยากจะพูดกับ ฟ้า”

ใบหน้าของอรละออชอกช้ำเพราะร้องไห้เช่นกัน มือบางๆ
จับมือฟ้ารุ่ง

“เข้มแข็งไว้ นะคะ ฟ้า คุณภริสบายไปแล้ว เขากำลังมอง
เราอยู่ ไม่อยากเห็นเราโศกเศร้าสักหน่อย”

อีกฝ่ายน้ำตาร่วงพราว

“ฟ้ารู้ เขาไม่อยากเห็นเราร้องไห้”

แม้กณาททำหน้าที่รับรองผู้คน แต่ไม่เคยทิ้งสายตาไปจากฟ้ารุ่ง
นานๆ คอยมองว่าร่างบางๆ ที่ไม่มั่นคงจะนั่ง จะลุก จะเดินไป
ทางไหน หากเขามีความจำเป็นต้องออกจากบริเวณก็จะเดินมากระซิบ
บอกให้เธอรู้อ่อนๆ ที่ฟ้ารุ่งก็ไม่ได้แสดงความสนใจจะรับรู้ใดๆ
เมื่อเธอจะกลับ ร่างสูงที่เข้มแรงในเครื่องแบบนายทหารก็ประคองแขน
พาหญิงสาวเดินไปขึ้นรถ ซึ่งมีคนขับรถเปิดประตูรออยู่

เขาถามอย่างอาทร “ฟ้าโอเคไหม จะกลับไปนอนบ้านหรือว่า
จะไปค้างที่บ้านพี่ราตรี”

“ฟ้าจะกลับบ้าน” เสียงตอบสั้นเครือ ใบหน้าซีดเผือดไร้เครื่อง
สำอาง ดวงตาข้ำหยาดอยู่ด้วยความโศกศัลย์

“ฟ้าเชื่อว่าคุณภริก็กลับมาอยู่กับฟ้าด้วย”

ชายหนุ่มบีบมือเล็กๆ ที่เย็นเฉียบ พยายามถ่ายทอดความรู้สึก
รักและผูกพันให้เธอรู้

“พี่ณาทอยู่กับฟ้าเสมอ จำไว้ นะ ฟ้าเรียกหาพี่ได้ทุกเวลา”

ดวงตาที่มองตอบกลับ แห้งแล้งไร้เยื่อใย หญิงสาวดึงมือกลับ
“คุณภริยต่างหากที่อยู่กับฟ้า และฟ้าไม่ต้องการใครอื่นอีกแล้ว”

งานศพผ่านไปแล้ว บ้านของเธอเจียบเหงา ภาพถ่ายของ
ชายหนุ่มถูกเคลื่อนย้ายมาติดไว้ที่บ้าน หญิงสาวได้แต่นั่งจมอยู่ตรงนั้น
เป็นชั่วโมงๆ ร่างกายผ่ายผอม บรรดาสาวใช้ทั้งเก่าและใหม่ ต่างก็
เก็บตัวอยู่แต่ในที่ในทางที่เรือนเล็กหลังบ้าน อุ้ม “คุณหนูฉาย” ไป
เลี้ยงดู ไม่อยากให้รบกวนคุณผู้หญิง ซึ่งโศกเศร้าไม่คลาย

เธอเฝ้านึกถึงชายหนุ่มในยามมีชีวิต จำได้ทุกบททุกตอนตั้งแต่
เขาเข้ามาเกี่ยวข้องกับ ความรักของเขาที่มีต่อเธอ นั้นเกิดขึ้นใน
ตอนไหนกันแน่... มันเป็นความรักที่ไม่สนใจใยดีกับความผิดถูก...
ทำทุกอย่างเพื่อที่จะให้ได้มา “ผมเกิดมาเพื่อที่จะรักคุณ...”

เธอไม่เคยจะยอมรับมันได้.....

หลังจากได้รับสิ่งที่ดีนั่นไขว่คว้า ทรัพย์สินสมบัติ ความรัก
และความยินยอมพร้อมใจของผู้หญิงที่เขาปรารถนา ชายหนุ่มกลับ
จบชีวิตอย่างง่ายดาย ด้วยน้ำมือของหงรี... ผู้หญิงที่เขาใยดีและ
เกื้อกูลมาตลอด

....ความตายย่อมมาถึงทุกคนไม่ช้าก็เร็ว เป็นสัจธรรมที่ไม่มี
ใครหนีพ้น.....

ในช่วงสุดท้ายก่อนจะถึงวันที่เขาจากไป ฟ้ารุ่งย่อนนึกได้
อย่างชัดเจน ถึงภาพของผู้ชายที่มีความสุขที่สุดคนหนึ่ง ที่ตระกองกอด
เธอไว้ด้วยความรักความใคร่ ไบหน้าอิมเอม รอยยิ้มแจ่มใส ดวงตา
เป็นประกายวาววาม “...ชีวิตของผมสมบูรณ์แล้ว...” เมื่ออยู่ใน
อ้อมกอดของกันและกัน ชายหนุ่มกระซิบบอกเธอเช่นนั้นทุกครั้งทุกหน

‘...ผมไม่เสียดายที่บ้านใหม่ไฟ แต่ผมเสียดายร่องรอยทุกอย่าง
ของคุณแม่และพี่ใหญ่...’ ชายหนุ่มกระซิบบอกความในใจกับเธอ
‘...เมื่อก่อนนี้ผมอยากกำจัดทุกอย่างเหล่านั้นออกไปให้หมด เพื่อที่คุณ
จะลืมสองคนนั้นแล้วหันมาหาผม แต่ว่าเดี๋ยวนี้...ผมคิดถึงพวกเขา
เหลือเกิน...’

‘ฟ้าดีใจ ที่ในที่สุดคุณก็มีความรู้สึกที่ดีกับพวกเขา...’

‘ผมทำผิดมากมาย คุณคิดว่าพวกเขาอภัยให้ผมแล้วหรือยัง’

‘แน่นอนค่ะ...แน่นอน... พวกเขาอภัยให้คุณแล้ว ที่จริงไม่มี
อะไรต้องให้อภัย คุณไม่ใช่คนเลวร้าย และพวกเขาต่างก็รักคุณ’

ในช่วงเวลานี้ เธอเห็นผู้ที่ล่องลับไปก่อนทั้งสองในความฝัน
สีหน้าที่เคยกระต้างเจียบเฉยของคุณหญิงกลับกลายเป็นยิ้มละมุนด้วย
เมตตา เธอเห็นพีรัชต์จับมือมารดา ต่างก็อำแขนออกคล้ายจะโอบรับ
ร่างในชุดขาวเรืองรองที่เคลื่อนเข้าใกล้ ในความฝันนั้นภริยยังได้หันมา
ยิ้มยิ้มกับเธอ หญิงสาวยังรู้สึกถึงความอบอุ่นและเมตตาที่อวลอยู่ใน
ทุกอณูอากาศ ก่อนจะตื่นขึ้นในยามดึกสงัด.....

แต่ว่าฟ้ารุ่งก็ไม่ยอมสลัดความโศกเศร้าทิ้งไป เมื่อราตรีอาศัย
ให้ กณาทขับริธมาเยี่ยม สาวใหญ่ถอนใจที่พบฟ้ารุ่งเศร้าซึมไร้จิตใจ
ไบหน้าสีซีด ดวงตาเลื่อนลอย ไม่สนใจความอาทรห่วงใยของชายที่
เธอเคยรัก เธอเบี่ยงกายหนีเมื่อชายหนุ่มสัมผัสแตะต้องหรือโอบปลอบ
ไม่ใช่เพราะโกรธเคือง แต่เหตุผลคือ

“คุณภริยคงไม่ชอบแน่ๆ”

“หนุอร ฝากหนังสือมาให้” ราตรีวางหนังสือขนาดต่างๆ ลง
ตรงหน้าเธอ “หนังสือธรรมะทั้งนั้น เดียวนี้หนุอรหนุ่มงามขาวเข้าวัด
อ่านแต่หนังสือธรรมะเป็นตั้งๆ”

“ฟ้าดีใจกับคุณอร.....”

“ถ้าฟ้าต้องการอะไรก็บอก กณาทได้นะ เขาเต็มใจช่วยฟ้าเสมอ
ตอนนี้ถึงแม้มณทิดราคอยตาม อยากจะกลับมาคืนดี กณาทก็ทำเฉยๆ
กณาทเป็นห่วงฟ้าอยู่ตลอดเวลาจริงๆ”

“ฟ้าไม่ต้องการให้พี่ณาทมาเป็นห่วง” หญิงสาวพูดซึ้งๆ

“คุณภริยอยู่กับฟ้า เขาดูแลฟ้าเสมอ”

“คุณภริยจากไปแล้ว ฟ้ายอมรับแล้วปล่อยให้เขาไปสบายๆ เกอะ”

“เขายังอยู่กับฟ้า ฟ้ารู้ดีค่ะ” น้ำเสียงเธอสะท้อนเจือสะอื้น
อีกฝ่ายได้แต่ถอนใจ

เมื่อพี่สาวจะกลับ ฟ้ารุ่งมองกณาทที่โอบอ้อมเล่นกับลูกฉายอยู่
ในระยะไกล พู่ว่า

“พีรธาตรีอย่าพาพี่ณาทมาที่นี้อีกนะค่ะ ฟ้ากลัวว่าคุณภริยจะไม่ชอบ”
ราตรีน้ำตาตก “ฟ้าน้องพี่ โธ่เอ๊ย...”

ร่างบางๆ ในชุดเสื้อคอปิด ผ้าถุงยาวกรอมเท้าสีขาวของอรละออ นั่งสงบหลับตานิ่งอยู่ตรงหน้า เมื่อลืมตาขึ้น ดวงตาดำขลับกลับทอประกายแจ่มใส “บางครั้ง อรรู้สึกว่ารสมผัสคุณภุรีได้” มีรอยยิ้มอ่อนระบายนอยู่บนริมฝีปากของคนพูด “ไม่ใช่สัมผัสร่างกาย แต่เป็นจิตวิญญาณของเธอ”

“จริงหรือคะ คุณอรรู้สึกอย่างไรบ้าง”

“อรรู้สึกถึงความเมตตา กับความสงบ... พี่ฟ้าเชื่อสิคะ คุณภุรีสบายแล้ว ไม่ทุกข์โศก ไม่รุ่มร้อน ไม่วิตกกังวล ไม่มีสังขารร่างกายที่เน่าเหม็นอย่างเราๆ”

“ถ้าตายแล้วสบาย พี่ฟ้าก็ไม่รู้ว่าจะอยู่ทำไม”

“เรายังมีหน้าที่ค่ะ พี่ฟ้ามีลูกฉาย อรก็มีแม่ พวกเขาต้องการเรา” หญิงสาวพูดอ่อนโยน “แล้วเราก็กยังมีหน้าที่ต่อคนอื่นๆ ทั้งที่ตายไปแล้วและที่ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่แค่เพียงคนที่เรารัก แต่รวมถึงสรรพสัตว์ทั้งหลายอีกด้วย ในเมื่อเรายังมีโอกาส เราต้องใช้ทุกลมหายใจทำคุณความดี แล้วเราจะถ่ายทอดความสุขความสงบให้พวกเขาได้”

ฟ้ารุ่งถอนใจ “พี่เหนื่อยเหลือเกิน ไม่มีกำลังกายกำลังใจจะทำอะไรทั้งนั้น”

“พี่ฟ้าทำได้ เชื่อสิคะ ทำใจให้สงบก่อน แล้วก็สร้างความเชื่อมั่นว่าเราเป็นที่พึ่งของคนอื่นได้”

ใบหน้าเธอใส รอยยิ้มกระจ่าง อรละออ ยังขัดข้องก็แต่เพียงร่างกายที่อยู่ในระหว่างการฟื้นฟูเท่านั้น

“หลับตาสิคะ พี่ฟ้า แล้วทำใจให้สงบ อย่าเพิ่งคิดถึงคุณภุรีนะคะ เพราะว่าพี่ฟ้ายังไม่พร้อม จิตใจที่ว้าวุ่นเป็นทุกข์ของเราระบายจนเขาเปล่าๆ ตั้งสติ รำลึกถึงแต่พระพุทธรูปคุณเท่านั้น ไม่ว่าจะใช้เวลานานแค่ไหน พี่ฟ้าใจสงบเมื่อไหร่ ค่อยนึกถึงคุณภุรี”

ฟ้ารุ่งหลับตา พยายามทำใจให้คล้อยตามน้ำเสียงอ่อนๆ ของอรละออ.....

เสียงเรียกร้องขอความช่วยเหลือจากคนรอบข้างในที่ทำงานของชายหนุ่ม ทำให้หญิงสาวต้องกลับมาทำงานอีกครั้ง ฟ้ารุ่งคิดว่างานที่เคยคุ้นอาจช่วยให้ลืมความทุกข์ใจได้บ้าง ทั้งหุ่นในบริษัททั้งหลายก็กลายมาเป็นของเธอและลูก ตามพันธกรรมที่ชายหนุ่มได้ทำไว้ เธอกลับมาพบกับภารกิจมากมายล้นหลามที่ठाโถมกันเข้ามาหา ต้องชมผู้ที่จากไปที่จัดการเรื่องต่างๆ ไว้ได้อย่างเรียบร้อย เธอได้คำตอบที่ต้องการจากทนายความ หัวหน้างาน ผู้จัดการและผู้ช่วยงานของเขา

แต่ว่าการที่จิตใจที่ยังหตุบอบซ้ำต้องรับเรื่องราวมากมาย และยังต้องตัดสินใจเรื่องต่างๆ ให้ทันเวลา ทำให้หญิงสาวเคร่งเครียดกดดัน บางครั้ง ร่างเล็กๆ ชวดเซ หน้ามืดวูบๆ หัวใจวับหวีรวจะขาดรอนลงเสียให้ได้

เธอมักจะเผลอเหม่อมอง ลูบไล้ใบหน้าในภาพถ่ายของชายหนุ่ม นึกถึงแล้วก็อดน้ำตาไหลไม่ได้ ในเวลาค่าคืนที่เปล่าเปลี่ยวเดียวดาย ฟ้ารุ่งยังรำให้ นอนตะแคงมองภาพของชายหนุ่มที่ใส่กรอบวางไว้ข้างหมอน เหน็ดเหนื่อยท้อแท้กับภาระที่ตกมาถึง

“ฉันทำไม่ได้... ฉันทำทุกอย่างคนเดียวไม่ได้จริงๆ”

เธอมักจะนอนสะดุ้งตื่นตาเบียดขม หากทนไม่ไหวก็จะบังคับตัวเองให้หลับด้วยยานอนหลับกับไวน์ครึ่งแก้ว ...คุณภุรี คุณอยู่ที่ไหน ฉันคิดถึงคุณเหลือเกิน ฉันไม่อยากจะตื่นขึ้นอีกแล้ว ได้โปรดมารับฉันไปด้วย...

“พี่ฟ้าเป็นอย่างไรบ้างคะ สบายดีหรือเปล่า”

อรละออ ส่งเสียงใสๆ มาทางโทรศัพท์ ในวันที่ฟ้ารุ่งกำลังท้อแท้ เหน็ดเหนื่อยหัวใจอย่างยิ่ง หญิงสาวตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนเศร้าๆ

“พี่ฟ้าสบายดีค่ะ คุณอร”

“พี่ฟ้า นี้นานหลายเดือนแล้วนะคะ ยังเศร้าอยู่อีกหรือ”

หญิงสาวทอดถอนใจ “พี่เพียงแค่เหนื่อยเท่านั้นเอง”

“แหม ยังสาวยังแสบ เหนื่อยอะไรตลอดเวลาคะ ไม่เอาละ ออกมาข้างนอกบ้านดีกว่า อรอยากจะพบพี่ฟ้า มีอะไรจะเล่าให้ฟัง”

“อะไรหรือคะ”

“เกี่ยวกับคุณภุรีนั่นแหละค่ะ อรฝันถึงคุณภุรี”

ฟ้ารุ่งมองภาพของชายหนุ่ม ดวงตาในภาพทอประกายวาววับคล้ายหนุ่มช่างเล่นในยามมีชีวิต เธอถอนใจเศร้าๆ

“เธอไม่ชอบที่พี่ฟ้านั่งจมอยู่กับภาพของคนที่ยาไปแล้ว เธอเคยพูดอย่างนั้น จำได้ไหมคะ”

“พี่ฟ้าจำได้...”

“อรอยากทำมูลนิธิให้กับครอบครัวของคุณอรค่ะพี่ฟ้า” อีกฝ่ายเสียงใส “อรฝันเห็นภาพบ้านใหญ่เป็นที่ทำการมูลนิธิด้วย... แต่ว่าจะต้องซ่อมให้สวยงามแข็งแรงก่อน”

“ได้ซิคะ.....”

“แล้วก็ต้องใช้เงินจำนวนมากสำหรับดำเนินการด้วยนะคะ”

“พี่ฟ้าไม่ขัดข้องเลยคะ คุณอรต้องการเท่าไรก็ได้ทั้งนั้น”

“งั้นก็มาหารนะคะ อรจะรอที่วิมานน้อยของพี่ฟ้า”

“ไม่ใช่วิมานน้อยของพี่แล้วละคะ คุณอร ที่นั้นถูกทิ้งร้าง ไม่มีใครอยู่แล้ว”

“มีซิคะ มีคนที่รักพี่ฟ้ารออยู่ พี่ฟ้ามานะคะ”

หญิงสาวตัดบทโดยวางโทรศัพท์ ดื้อๆ พี่ฟ้าจึงจำต้องลุกขึ้นแต่งตัว อุ้มลูกฉายขยับรถออกไปจากบ้าน

พี่ฟ้าต้องแปลกใจ บ้านน้อยของเธอไม่ได้ถูกทิ้งร้างดังภาพสุดท้ายที่เคยเห็น ทันทีที่เลียยรถผ่านประตูที่เปิดรออยู่ เธอต้องแปลกใจกับสนามหญ้าเขียวขจีราวกับพรมพิเศษผืนใหญ่ ต้นไม้ใหญ่น้อยผลิบาผลิดอกสะพรั่ง ไม่มีเศษใบไม้ กระดาษ พลาสติกทิ้งรกราวกับว่าเธอหลุดเข้ามาในวิมานน้อยๆ ของใครบางคนที่ทำให้การดูแลรักษาอย่างดี

เธอจอดรถไว้ตรงประตู อุ้มลูกลงจากรถเดินช้าๆ มาตามถนน บ้านน้อยถูกซ่อมแซมเรียบร้อย ประตูหน้าต่างที่แตกร้าวเคยมีแผ่นไม้ตอกไว้ลวกๆ กันฝนสาด บัดนี้ไม่มีวิแววว่าจะเคยเสียหายมาก่อน

คุณอรมาอยู่ที่นี้กระมัง หรือว่าเธอถือสันโดษ ใช้ที่นี่เป็นที่ปฏิบัติธรรม... กาลเวลา การปฏิบัติธรรมสมาธิ และจิตใจที่ผ่องแผ้วแจ่มใส ช่วยเยียวยาจนร่างกายของอรละออรไกล่คิ่นสู่สภาพปกติ แทบไม่มีใครรู้ว่า หญิงสาวผู้อ่อนเยาว์จะเคยประสบอุบัติเหตุร้ายแรงมาก่อน

เธอกำลังจะก้าวขึ้นลานหินหน้าบ้าน ร่างสูงหนาแน่นของกณาทก็ก้าวออกมา สีหน้าอ่อน ประกายตาเต็มดำลึกซึ้ง น้ำเสียงอ่อนเอ่ยทักทาย

พี่ฟ้ามองไปรอบๆ “ครั้งสุดท้ายที่พี่ามา ที่นี่เหมือนบ้านร้าง สนามหญ้า ต้นไม้ ไม่มีอะไรเหลือเลย”

“พี่ค่อยๆ มาทำ ตอนนี้สวยแล้ว พี่ชอบไหม”

“ใครอยู่ที่นี้คะ พี่ณาทกับมณไซไหมคะ หรือว่าคุณอร”

“มีแต่พี่อยู่ที่นี้ รอให้พี่ากับลูกกลับมา”

หญิงสาวนิ่งฟัง ประกายตาวาววาบหวั่นไหว ทว่ากลับไม่มีคำพูดจะกล่าว

ชายหนุ่มก้าวเข้ามาหา ครั้นจะถึงตัวเธอก็ถอยหนีทันที ทำให้ร่างใหญ่หยุดชะงัก ไม่กล้าแม้แต่จะเอื้อมมือแตะต้อง ลูกฉายทำท่าจะโผล่ออกจากอกแม่เข้าหาพลาจร้องเรียก บ๊อ บ๊อ แต่คนเป็นแม่กลับกอดลูกไว้แน่น

นับจากภริยาจากไป หญิงสาวมักจะเบี่ยงหลบ ไม่ก็ถอยหนีราวกับยอมรับสัมผัสของเขาไม่ได้

เสียงถามอ่อนขรัมิ “เราเคยมีความสุขกันมาก จำได้ไหม แต่เป็นความโง่ของพี่เองที่ทำให้เราต้องแยกกัน พี่เสียใจที่สุดจริงๆ ขอโอกาสให้พี่อีกสักครั้งเถิดนะพี่ฟ้า ให้โอกาสพี่ดูแลพี่ฟ้ากับลูก ให้พี่ได้พิสูจน์ให้พี่ฟ้ารู้ว่าพี่รักพี่ฟ้าแค่ไหน”

พี่ฟ้ารู้สึกผิดคาด กณาทไม่ใช่คนที่จะพรั้าความในใจ ทั้งวิงวอนอ่อนอ่อนอธิบายน ชายหนุ่มผู้เคยครอบครองหัวใจของเธอผู้ไม่เคยเต็มไปด้วยทิวในเรื่องราวความรัก ไม่เคยจะร้องถอนขอร้องขอปรับความเข้าใจ ไม่ว่าจะตัวเองจะต้องทนเจ็บปวดปานใดก็ตาม

“แล้วมณสะคะ พี่ณาทเอามณไปทิ้งไว้ที่ไหน”

“มณมีคนที่รักใหม่แล้ว” น้ำเสียงคนพูดมิได้แสดงความหวั่นไหวแต่อย่างไร “เขาได้รู้จักใครคนหนึ่งในงานศพของภริยา คราวนี้เขาได้คนที่มั่งเงินและตำแหน่งหน้าที่ แม้จะต้องอยู่กันอย่างปิดบังหลบเร้นเพราะผู้ชายมีครอบครัวอยู่แล้ว แต่วามณไม่รังเกียจ เขาตั้งความหวังไว้ว่าสักวันหนึ่ง เวลาของเขาจะมาถึง”

พี่ฟ้าถามว่า “พี่ณาทจะปล่อยให้มณไปหรือคะ”

“พี่เคยบอกแล้ว ถ้าไม่มีพี่ พี่จะอยู่คนเดียวไปจนตาย”

“ไม่คะ พี่ณาท อย่าพูดอย่างนั้น...”

เธอถอยหลังก่อนจะหันกลับ ลูกฉายแสดงอาการไม่ยินยอม
เขย่าวัวจะโหมหาชายหนุ่ม “ บ้อ...”

กณาท มองตามด้วยสีหน้าหม่นหมอง

ก้าว่างของหญิงสาว ก็หาได้มั่นคงไม่ เธอรู้สึกคล้ายนกน้อย
ที่ฝ่ามรสุมกลับมาพบดวงรังที่เคยอบอุ่น แต่ทว่าเธอก็เฝ้ายึดติดและ
นึกถึงแต่ชายหนุ่มผู้จากไป.....

คุณไม่ต้องการให้ฉันอยู่กับเขา... ฉันรู้ดีค่ะ คุณภุรี... ฉันจะ
ไม่ทำให้คุณผิดหวัง.....

กระแสลมเย็นพัดมา... ผ่านเส้นผมที่อ่อนสลวยจนไหวตัวขึ้น
ราวกับปลายมือของใครคนหนึ่งที่เคยสัมผัสลูบไล้จัดทรงผมให้..... กิ่ง
โหมบายกระเบื้องที่เคยถูกตีขึ้นไปพันกันจนหยุดส่งเสียงไปช่วงเวลาหนึ่ง
กลับคลายตัวออก ทั้งตัวลมมาตามที่เคยเป็น เสียงกรุ่นกริ่งอ่อนหวาน
ดังกังวานขึ้นมาในท่ามกลางความเงียบ

ฟ้ารุ่ง หันกลับมามอง

โหมบายทอดสายแกว่งไกวตามสายลม

กรุ่นกริ่ง.... กรุ่นกริ่ง..... เสียงนั้นดังต่อเนื่อง ไม่เคยจะหยุดลงได้
ฟังซิ..... ได้ยินไหม เสียงนั้นเหมือนบอกฝากไปในสายลม
มันเที่ยวประกาศให้โลกรู้ว่า พี่ณาทรักฟ้า.....

.....ผมไม่ชอบเห็นคุณนั่งจมอยู่กับความหลัง กับภาพของคน
ที่ตายไปแล้ว.....

.....จำได้ไหม ผมสัญญาไว้ จะปล่อยคุณเมื่อถึงเวลา.....

“...ไม่...” เธอพึมพำออกมา

.....คุณเป็นอิสระแล้ว.....

ฟ้ารุ่งยืนนิ่งด้วยความรู้สึกสับสน

สีหน้าของกณาท วาบขึ้นด้วยความหวัง ร่างสูงใหญ่ก้าวยาวๆ
เข้ามาหาร่างที่ยืนคว้างคว้างอยู่กลางบริเวณ ลูกฉายถลาจากอกแม่
ยื่นแขนและลำตัวโหมเข้าหาแขนแข็งแรงที่โอบอุ้มรับไว้

ชายหนุ่มมองหญิงสาวอย่างอ่อนโยน น้ำเสียงอ่อนนวิงวอน

“กลับมาบ้านของเราเถอะฟ้า พี่สัญญากับเขาว่าจะดูแลฟ้ากับลูก
ด้วยชีวิตของพี่ ภุรี ให้โอกาสกับพี่แล้ว ฟ้าเล่า ขอโอกาสให้พี่
เถอะนะ อีกครั้งเดียวเท่านั้น”

ประกายน้ำตาผุดพรายขึ้นในดวงตาของหญิงสาว ฟ้ารุ่งมอง
ชายหนุ่มผู้เคยเป็นวีรบุรุษในดวงใจที่เธอเคยฝากชีวิตไว้ด้วยความรัก
และไว้วางใจ ก่อนที่เขาจะทำให้เธอผิดหวังเจ็บปวด...

แล้วจู่ๆ เธอก็เกิดนึกขึ้นได้ว่าความผิดพลาดของเขาที่ผลักดันให้
เกิดความแตกแยกในครั้งนี้ เกิดจากปมด้อยของฐานะ และความรัก
หวังแทนที่เขามีต่อเธออย่างมากมาย... และเขาก็เจ็บปวดไม่แพ้กันเลย

ภาพเบื้องหลังม่านน้ำตาก็กลับเลื่อนราง ราวกับเธอเห็นชายหนุ่ม
ผู้ล่วงลับยืนยิ้มอยู่ตรงหน้า.....

ราวกับเขากำลังบอกกับเธอว่า ... ชีวิตเป็นของคุณ คุณจะต้อง
ไปต่ออีกไกล อย่าฝืนตัวเองด้วยความโศกเศร้าระทมทุกข์.....

หรือเธอควรจะให้โอกาส กณาท เดินเคียงข้างในวิถีชีวิตที่ยัง
จะต้องก้าวไกลต่อไปข้างหน้า...

ด้วยอาการไม่มั่นใจ ด้วยความรู้สึกนึกคิดที่ขัดแย้งสับสน
เธอยอมให้อ้อมแขนของกณาทโอบคล้องหลังไหล่อีกครั้ง

ร่างสูงใหญ่ที่แข็งแรง อ้อมแขนข้างหนึ่งโอบอุ้มเด็กชาย
อีกข้างหนึ่งโอบประคองหญิงสาว พาให้เดินเข้าบ้าน ริมฝีปากที่อบอุ่น
จุมพิตลูกชายอย่างชื่นอกชื่นใจ ก่อนจะเอียงลงจะจุมพิตคนเป็นแม่
ซึ่งในครั้งแรกเธอเอียงศีรษะหลบทันที.... แต่ครั้งชายหนุ่มพยายามอีก
เป็นครั้งที่สอง เธอก็เพียงแต่หลับตากลับใจด้วยความรู้สึกที่ยังขัดแย้ง
แต่ก็ไม่ได้ปิดกัน

กณาทรู้ว่าฟ้ารุ่งต้องการเวลาว่าจะทำได้ และไม่ว่าจะนาน
เท่าใด เขาก็จะให้เท่าที่เธอต้องการ

หญิงสาวแว่วเสียงไซของอรละออตราบใดที่ยังมีลมหายใจ
ตราบนั้นเรายังมีโอกาสที่จะทำคุณประโยชน์... เราไม่ใช่จะมีหน้าที่ต่อ
คนที่เรารัก แต่ยังมีหน้าที่ต่อสรรพสัตว์ทั้งปวง.....

เบื้องหลังประตูที่ปิดลง โหมบายกระเบื้องยังคงเล่นลม

ส่งเสียง กรุ่นกริ่ง กรุ่นกริ่ง ต่อเนื่องเป็น กังวานอ่อนหวาน.....

จบ.....